

Chương 279: Quyết Định Của Harriet Và Ellen

(Số từ: 2908)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

00:56 AM 06/04/2023

Cliffman dường như đã cạn kiệt năng lượng giao tiếp và sức mạnh tinh thần trong ngày, vì anh ấy đã không trở lại.

Không, sẽ chính xác hơn nếu nói rằng anh ấy không thể quay lại. Harriet đang lờm tôi.

"Cậu đang làm cái quái gì vậy?"

"Ý tớ là chính xác như những gì tớ đã nói."

"Bây giờ cậu thậm chí còn gây rắc rối cho người khác?"

"Tại sao lại rắc rối nếu cậu ấy trở thành Mr Temple?"

"Nếu cậu buộc ai đó làm điều gì đó mà họ sẽ không bao giờ muốn làm, điều đó không phải là gây rắc rối sao?"

"Tớ đã làm điều đó với ý tốt."

Thật ra, ý định của tôi không tốt chút nào...

Thay vào đó, có lẽ tôi nên cố gắng can ngăn Cliffman. Mặc dù tài năng [chiến đấu] của anh ấy rất ấn tượng, nhưng nếu mọi thứ không như ý

muốn, anh ấy có thể bỏ lỡ việc trau dồi kỹ năng của mình và để lại những vết sẹo vĩnh viễn.

Anh ấy là một đứa trẻ ngoan, ngay cả với những cơn buồn nôn của mình. Tôi không muốn bỏ rơi anh ấy.

Mặc dù tôi không đồng ý với những lời của Harriet, nhưng tôi phải tự hỏi liệu việc đề nghị Cliffman tham gia cuộc thi Mr. Temple có phải là một thảm họa hay không.

“Thật đấy, cậu ấy lại làm những việc ngẫu nhiên như vậy và khiến chúng ta mất cảnh giác, phải không, Ellen?”

*Gật đầu

Tôi phải thừa nhận rằng yêu cầu đột ngột của tôi với Cliffman là vô cùng bất ngờ. Không, đó là điều tôi sẽ không bao giờ làm trong hoàn cảnh bình thường. Vấn đề thực sự là tên đó đã tạo ra những sự kiện bất ngờ vào những thời điểm không ngờ tới, khiến tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài hành động.

“...Tớ nghĩ tớ biết lý do tại sao cậu làm điều đó.”

Ellen nhìn tôi và thản nhiên nói ra.

Làm thế nào cậu có thể biết tại sao tôi đã làm điều này chứ?

“Cậu chỉ đang cố gắng muốn gặp senpai đó, phải không? Và lấy lý do là đến xem một người bạn.”

Cái gì? Đây là một sự hiểu lầm nực cười!

"Không, đó là loại lý do ngớ ngẩn gì vậy?"

"Cậu đang lấy đó làm cái cớ để đi xem cuộc thi Miss Temple. Không nhất thiết phải là sinh viên cuối cấp cụ thể đó."

"...Ồ."

Trước những lời của Ellen, mắt Harriet mở to như thể cô không nghĩ đến khả năng đó.

Nếu ai đó có thể truyền đạt "Đồ rác rưởi" chỉ qua cái nhìn của họ, thì đó sẽ là Harriet.

Không, các cậu... Các cậu không hoàn toàn sai, nhưng đó không phải là toàn bộ câu chuyện.

Có một lý do... Thực sự là có...

"Không, chết tiệt! Đó không phải là lý do, nhưng tại sao tớ không nên đi chứ? Điều gì có thể xảy ra nếu tớ ở đó sao?"

"Không có lý do gì cậu không nên đến."

"...Chính xác."

Tại sao, sau đó, cô ấy lườm tôi như thể cô ấy muốn ăn tươi nuốt sống tôi?!

Cuối cùng, tôi trở thành một gã kỳ lạ gửi bạn mình đến cuộc thi Mr. Temple và lấy đó làm cái cớ để xem cuộc thi Miss Temple – một hành động hết sức lố bịch.

Tôi có thể chỉ cần đi xem nó mà không có bất kỳ lý do kỳ quái nào!

Bằng cách này hay cách khác, việc học của tôi đã lùi lại phía sau.

Harriet dường như đang suy nghĩ sâu sắc trước khi cô ấy nhìn tôi và hỏi, "Nhân tiện, senpai đó cũng tham gia giải đấu phải không?"

"Làm sao tớ biết được?"

"Cậu thường nói với tớ tất cả mọi thứ, ngay cả những điều cậu không cần."

Nó đúng. Nhưng tôi không biết liệu cô ấy có tham gia giải đấu hay không.

Nghĩ lại thì, cô ấy đã khiêu khích Ellen bằng cách tuyên bố rằng cô ấy có thể đánh bại tất cả mọi người. Có lẽ cô ấy định tham gia giải đấu.

"..."

Ellen vẫn im lặng, không cung cấp thêm thông tin nào.

"Có thể là cậu sẽ dự định tham gia?"

"Tại sao?"

Khi nghe câu hỏi của tôi, Ellen lặng lẽ nhìn tôi.

"Cậu cho rằng tớ sẽ thua sao?"

"Không, tớ có nói gì đâu."

Tất cả những gì tôi hỏi là liệu cô ấy có tham gia không, và cô ấy đã trả lời bằng một tuyên bố như vậy. Có chuyện gì thế?

Nhưng xét lại, dựa trên những gì tôi thấy trong lớp hôm nay, những gì tôi nghe được, và sự thật rằng Olivia là học sinh năm thứ năm...

Nó có thể là một chút thách thức đối với Ellen vào lúc này ...

Nhiều lần, bọn họ sẽ nhận thấy rằng tôi không giỏi trong việc kiểm soát nét mặt của mình.

Có vẻ như Ellen đã đọc được điều gì đó từ nét mặt của tôi.

"Quên đi. Dù sao thì tớ cũng không có hứng thú lắm với giải đấu."

Đó là những gì Ellen đã nói. Tuy nhiên, tâm trạng của cô dường như không được cải thiện.

"...Tôi nghĩ hôm nay chúng ta xong việc rồi."

Có lẽ cảm thấy khó chịu, Ellen ngồi xuống một lúc rồi quyết định rời đi, nói rằng cô ấy mệt mỏi. Tôi lơ đãng nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng làm việc mà Ellen lặng lẽ đóng lại sau lưng.

"Cậu làm cô ấy khó chịu với những nhận xét kỳ lạ của cậu!"

"Tại sao cậu lại đổ lỗi cho tớ?!"

Đột nhiên, Harriet đưa ra giải đấu và khiến tình hình trở nên khó xử. Tất nhiên, đó không hoàn toàn là lỗi của Harriet.

"Thật là... cậu có nghĩ rằng Ellen sẽ thua không?"

"Tớ không biết."

"...Tớ thì không thể tưởng tượng được."

Harriet dường như không thể hình dung được việc Ellen thua cuộc.

Dù sao đi nữa, Ellen tuyên bố rằng cô ấy không có hứng thú với giải đấu, và điều đó có vẻ đúng.

Nó thật lạ.

Xem xét niềm tự hào của Ellen, người ta sẽ cho rằng cô ấy muốn đối đầu với Olivia Lanze trong giải đấu.

Tôi chưa bao giờ nghĩ cô ấy sẽ không quan tâm, bất kể thắng thua.

Và sau đó...

"Cậu biết không."

"Hử?"

"Còn tớ thì sao?"

Harriet đột nhiên nói một điều bất ngờ.

"Cậu đang nói về cái gì vậy?"

"Tớ cũng sẽ thua senpai đó sao?"

Tôi sững sờ trước câu hỏi bất ngờ.

"Cậu? Cậu rốt cuộc đang nói chuyện gì vậy?"

"...Tại sao, tớ không thể tham gia giải đấu sao?"

"Giải đấu chủ yếu dành cho chuyên ngành cận chiến đúng không? Cậu là chuyên ngành ma thuật."

"Không có quy tắc nào nói rằng tớ không thể tham gia. Tớ cũng biết điều đó."

Đó là sự thật, không nghi ngờ gì nữa.

Nhưng lý do tại sao các chuyên gia ma thuật thường không tham gia giải đấu là vì họ gần như không thể đánh bại các chuyên gia cận chiến.

Bạn sẽ đối phó thế nào với một người cận chiến nhẩy ngay trước mặt bạn trong khi bạn đang niệm phép tấn công?

Đây không phải là một cuộc phục kích, mà là một cuộc chiến trực diện trong một chiến trường hạn chế.

Nó không chỉ là một bất lợi.

Tôi đã nghĩ Ellen sẽ là người tham gia nếu có ai đó tham gia.

"Cậu không bao giờ biết cho đến khi thử."

Tôi không hiểu tại sao Harriet lại cư xử như vậy.

Tuy nhiên, sau sự cố tại biệt thự của Aaron Mede, dường như Harriet cũng đã thay đổi theo một cách nào đó.

Ellen sẵn sàng đối mặt với một đối thủ mà kết cục khó đoán trước.

"...Chỉ cần đừng quá cố gắng."

"Được rồi."

Harriet nhìn tôi và mỉm cười.

"Cậu sẽ cổ vũ cho tớ, phải không?"

"...Mọi người thường có xu hướng ủng hộ kẻ yếu hơn."

“Ý cậu là sao hả?”

Tôi thở dài khi nhìn Harriet nghiêng đầu.

"Đương nhiên rồi, tớ sẽ cổ vũ cho cậu."

‘Tớ sẽ ủng hộ cậu, mặc dù rõ ràng là cậu sẽ thua’

"Hừ, phiền phức thật!"

Harriet bấu môi đáp lại lời của tôi.

Dù sao.

Harriet đã quyết định tham gia Giải đấu liên khối, mặc dù cô ấy là học sinh năm nhất.

Thực ra, tôi đã lên kế hoạch hỗ trợ Harriet.

Ít nhất, chỉ cần tiến lên mà không chạm trán với Olivia Lanze sẽ là một thành tích to lớn.

Harriet đã đi đâu đó, tuyên bố sẽ nộp đơn đăng ký tham gia Giải đấu liên khối. Cho dù cô ấy có thiên tài đến đâu, tôi không thể hiểu làm thế nào mà cô ấy có kế hoạch đột phá và vươn lên trước vô số chuyên gia cận chiến, thậm chí là senpai, trong hoàn cảnh bất lợi của một giải đấu.

Cô ấy phải có suy nghĩ của riêng mình về nó.

Tôi không có nhiều hứng thú để học cho các kỳ thi vì tôi phải học một cách miễn cưỡng vì các học sinh khác.

Tôi rời phòng làm việc và luyện kiếm một mình trong sân tập.

[Tăng cường sức mạnh ma thuật]

"Hừm..."

Mặc dù nó không giống như một tình huống chiến đấu thực sự, nhưng tôi đã nắm bắt được nó ở một mức độ nào đó.

Tôi đã xoay sở để di chuyển một thứ không thể di chuyển, đánh thức một cảm giác hoàn toàn mới.

Với kết quả của những bài học mà tôi vô tình nhận được và xếp hạng [Tự đề xuất] của tôi tăng lên A, tôi trở nên mạnh mẽ hơn.

Nó sẽ không hoạt động đối với Giải đấu liên khối, nhưng giành chức vô địch năm đầu nhất thì có thể.

Đặc biệt là vì Ellen, ứng cử viên vô địch mạnh mẽ nhất, sẽ không tham gia.

“Vỡ đi.”

Một sức mạnh khác, [Linh Ngôn].

Tôi khẽ lẩm bẩm về phía con bù nhìn, nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

"..."

...Khó chịu.

[Tự đề xuất] chủ yếu được thực hiện thông qua suy nghĩ.

Nhưng những câu thần chú phải được đọc to.

Vì vậy, tôi đã phải hét lên những gì tôi muốn với chủ ý.

Thực ra, đứng trước con bù nhìn, hét cho tan tành, và không có gì xảy ra.

Còn xấu hổ gấp trăm lần việc [Tự đề xuất].

Đây là một vở kịch sỉ nhục!

Tôi đã trở thành người có [năng lực siêu nhiên] mạnh mẽ nhất trên thế giới, nhưng tại sao hiệu suất và sự xấu hổ lại song hành với nhau?

Trong một tình huống chiến đấu thực sự, nếu tôi cố gắng sử dụng [Linh Ngôn], tôi phải hét lên điều gì đó, và nếu không có gì xảy ra, điều đó sẽ vô cùng xấu hổ!

Tại sao tất cả khả năng của tôi lại cảm thấy thế này...

Hơn nữa, [Linh Ngôn] cấp F dường như thậm chí còn ít tác dụng hơn so với [Tự đề xuất] của cấp F. Đến cuối cùng.

Có vẻ như tôi vẫn là một nhân vật chính điển hình trong truyện tranh với [sức mạnh siêu nhiên]...

Loại chỉ hoạt động khi nó thành thật... Đại loại thế.

Tất nhiên, một [sức mạnh siêu nhiên] đáp ứng tốt trong quá trình huấn luyện nhưng không hoạt động trong các tình huống thực tế sẽ càng vô dụng hơn.

Tôi biết bên này tốt hơn nhiều.

Nó khó...

"Uh, v-vỡ đii ... làm ơn?"

Bằng cách nào đó, khi tinh thần tôi chùng xuống, giọng nói của tôi trở nên trầm lắng hơn.

Nhưng thực hành [Linh Ngôn] một cách ồn ào và tự tin trong sân tập, và nếu có ai đó bước vào, tôi sẽ muốn thất cổ tự tử.

Trong vài giờ một mình, tôi đã luyện tập [Tăng cường sức mạnh ma thuật], [Linh Ngôn], [Tự đề xuất] và [kiếm thuật] cho đến khi mặt trời lặn.

*Thịch

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua?

"..."

"Uh... Cậu có ở đây không?"

Ellen xuất hiện ở sân tập với trang phục giản dị. Cô ấy vẫn còn tức giận vì phản ứng thiếu tế nhị của tôi khi nãy sao? Ellen lấy một thanh kiếm tập từ giá đỡ và tiến lại gần tôi.

"Hãy làm nó."

"Uh, vâng. Được rồi."

Như thể không có chuyện gì xảy ra, Ellen chĩa kiếm vào tôi.

Tôi đã không nói bất cứ điều gì, và chúng tôi đã không cãi nhau.

Như bao ngày khác, tôi và Ellen luyện tập kiếm thuật.

*Kang!

*Kang!

*Lạch cạch!

"Ặc!"

"Độc quỹ đạo tốt hơn."

"Tớ đang cố...!"

"Cậu không làm điều đó cả."

*Kang!

Mặc dù kỹ năng của tôi đã được cải thiện đáng kể, nhưng tôi vẫn không phải là đối thủ của Ellen.

Cuối cùng, điều này quan trọng với tôi hơn bất cứ điều gì khác.

Cliffman dường như vẫn đang cân nhắc và không có mặt tại phòng tập ngày hôm nay.

*Cạch!

Ngay khi Ellen làm chệch hướng thanh kiếm của tôi, cô ấy nhanh chóng đưa cùi chỏ về phía cằm tôi.

Nếu cô ấy đánh tôi đúng cách, tôi có thể bị gãy cổ, nhưng cô ấy đã dừng lại đúng lúc.

Như mọi khi, đó là thất bại của tôi.

Một thất bại mà tôi đã quen với việc trải qua.

"..."

"..."

Mắt chúng tôi gặp nhau trong giây lát. Mồ hôi chảy dài trên mặt Ellen, khiến tóc cô dính bết vào trán.

Tôi đã luôn thua cô ấy, và điều đó đã trở thành cuộc sống hàng ngày của tôi.

Nhưng bây giờ, thậm chí sau nhiều giờ đấu kiếm, Ellen vẫn đổ mồ hôi.

Tôi không thể nhớ nó bắt đầu từ khi nào, nhưng đến một lúc nào đó, tôi nhận ra:

Tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Trong khi tôi không thể làm Ellen mệt mỏi, tôi không còn là một đối thủ mà cô ấy có thể dễ dàng áp đảo như trước.

Ellen vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn tôi.

Ellen thấp hơn tôi nên rất tự nhiên, cô ấy hơi ngước lên nhìn tôi.

"Cậu có nghĩ rằng ... tớ sẽ thua?"

Ellen hỏi mà không có chủ đề.

Có phải cô ấy đã nghĩ về điều đó suốt thời gian qua?

"Sao tớ biết được chứ?"

"Cậu đang nói dối."

Ellen nhìn tôi.

"Cậu cho rằng tớ sẽ thua."

"..."

Trong tiềm thức, tôi đã nghĩ rằng Olivia sẽ mạnh hơn Ellen.

"Tớ cũng biết. Tớ sẽ thua. Tớ chỉ... có cảm giác. Đó không phải là vấn đề lớn. Tớ hiểu vậy."

Không ai trong chúng tôi đã thể hiện kỹ năng thực sự của mình với nhau. Nhưng có vẻ như ngay từ

giây phút Olivia Lanze nắm lấy cổ tay cô, Ellen đã nhận ra mọi chuyện.

Có phải là cảm giác cô không thể cạnh tranh với người này?

"Tớ xin lỗi."

"..."

Ellen lặng lẽ nhìn tôi. Cô treo thanh kiếm luyện tập của mình lên giá và phúi bụi trên tay.

"Đừng xin lỗi."

"..."

"Nó làm cho tớ cảm thấy tồi tệ hơn."

Ellen ngồi trên bậc cửa sổ của phòng huấn luyện, lơ đãng nhìn ra bên ngoài.

Bây giờ, đã là mùa đông.

Ellen cởi bỏ chiếc áo khoác tập luyện giản dị của mình.

Chiếc áo sơ mi ngắn tay màu đen của cô ướt đầm mồ hôi. Ellen khoác chiếc áo khoác lên vai và nhìn tôi.

"Tớ không thực sự muốn chiến đấu với cô ấy và giành chiến thắng."

"Là vậy sao?"

Ellen nhìn ra Temple, nơi mùa đông đang đến gần. Ngồi trên bậc cửa sổ, cô ấy đứng đưa chân và nhìn tôi.

"Tớ sẽ tham gia Miss Temple."

“Hả?”

"Tớ muốn đánh bại cô ấy ở đó."

Ellen đã chọn một chiến trường hoàn toàn khác.

"Tớ không muốn trở thành Miss Temple. Tớ cũng có thể mất điều đó. Cô ấy nổi tiếng và... xinh đẹp. Nhưng không sao."

"..."

"Tớ chỉ cần một phiếu bầu."

Ellen nói vậy, nhìn tôi.

Chỉ cần một phiếu bầu.

Ellen đã không nói rõ ràng cô ấy cần phiếu bầu của ai.

Cô ấy chỉ đang nhìn tôi.

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Ellen.

Ellen nói những lời đó, bước xuống khỏi bậc cửa sổ và đi về phía tôi.

Cô ấy nhẹ nhàng chạm vào những đầu ngón tay của tôi, rồi buông ra.

Biểu hiện của cô ấy có vẻ bình tĩnh, nhưng tôi có thể cảm thấy rõ ràng bàn tay cô ấy khẽ run khi chạm vào tay tôi.

Cô ấy cũng không thể nhìn vào mắt tôi.

"Tớ sẽ tham gia."

Harriet tham gia Giải đấu Liên khối, và Ellen tham gia Miss Temple. Cả hai đều làm tôi hoàn toàn bất ngờ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading